ЧОРНЕ СОНЦЕ

№3 / 15.11.2014

ВСТАЛИ ВЧЕРГОВЕ ДО БОЮ
ЗЕМЛІ СВОЄЇ СИНИ.
ЗНОВУ З СТРАШНОЮ ОРДОЮ
МУЖНЬО ЗУСТРІЛИСЬ ВОНИ.

ЖОВТО-БЛАКИТНІ ЗНАМЕНА
ЮНІСТЬ І ВІРА В ОЧАХ
КРОВ ЗІГРІВАЄТЬСЯ В ВЕНАХ
МИ ВЖЕ ОБРАЛИ СВІЙ ШЛЯХ.

МОРЕ, ЯК ЗАВЖДИ, ЛЮТУЄ,
ЗНОВУ ХИТА КОРАБЛІ.
НЕЧИСТЬ НІЩО НЕ ВРЯТУЄ.
МИ ТУТ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ.

ГЕТЬ ЗАБИРАЙТЕСЬ ПРИБЛУДИ
ЧОРНА ТЕЧЕ У ВАС КРОВ
НАШУ СВОБОДУ ЗДОБУДЕ
НЕПЕРЕМОЖНИЙ «АЗОВ».

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ «АЗОВ»

Гризло: “Перемогти і вижити, щоб побудувати нову країну, бо хто, як не ми?”

Нещодавно журналіст газети «Чорне сонце» поспілкувався з наймолодшим чотовим полку «Азов». Гризло саме був черговим по полку. Сидів за великим столом у «будиночку зі штурвалом». Молодий хлопчина, середнього зросту, з короткою зачіскою і татуюванням. З виду в ньому важко впізнати командира. Про себе Гризло скромно розповів, що йому 20 років, він родом з міста Києва. На запитання чи не ховає він обличчя, Гризло відповів: «Ми на своїй землі, не показувати обличчя — це вияв слабкості перед ворогом. Ознака того, що ти його боїшся». Почали говорити про спецслужби ворога. Гризло розсміявся і сказав: «Вони працюють добре, коли знають що їх бояться». Неподалік від нас спілкувався по Skype Картман, тому, щоб не заважати йому, говорили тихо.

- Що людям треба знати про тебе?

- Я вчусь на четвертому курсі Національного технічному університету. Я чотовий другої чоти першої сотні. У мене у прямому підпорядкуванні 37 бійців. Чотовим мене призначили на початку серпня, якраз напередодні боїв у місті Мар'їнка. Всі знають, що я на війні. Такі факти важко приховати, тим паче, що з КПІ мало людей воює. Я особисто знаю двох людей, які воюють. Можливо їх більше. Я був на Майдані з самого початку: першого числа (прим. мається на увазі перше грудня) вийшов на Майдан і це було грандіозно. Коли ми захопили будинок профспілок, пішла чутка, що ми захопили Київраду, я думав, що в цей день все вирішується. Пробув я на Майдані до кінця лютого. Інколи виїжджав додому помитись. Закинув спортзал, університет, але всі мене розуміли. Потім «змився» з Майдану коли побачив, що все пішло на спад. Всі були в ейфорії від того що «Яник» втік, але все скінчилось так і не завнршившись. Для мене Майдан після лютого - це смітник в центрі столиці. І Майдан, і війна тримаються на цвіті нації. І там, і там нас намагалися «топтати». На війну їде інтелігенція. Крім армії сюди приїхали люди, які мають будувати майбутнє України. А виходить так, що по кістках до влади приходять не ті, хто мав би прийти. Всі ми знаємо мови, маємо освіту, помираємо, а потім по наших кістках проходить наволоч. Тому нашим гаслом має бути не тільки «Перемогти будь-якою ціною», а й «Перемогти і вижити, щоб побудувати нову країну, бо хто, як не ми?».

- Як давно ти в «Азові»?

- Я в батальйоні з другого червня, бо це мій обов'язок. Я не ставив перед собою питання: їхати чи не їхати? Вирішив однозначно їхати. Питання ставив: коли? Це було навесні, якраз закінчувався третій курс і мені потрібно було здавати сесію. Для себе вирішив — здам екзамени і поїду, а потім через пару днів махнув рукою і поїхав. Потім приїхав на ротацію і екзамени здалися. Викладачі з розумінням поставились до ситуації.

- Як ти готував себе до війни?

- Я не мав ніякого військового досвіду, кілька років займався спортом. Коли роками живеш надією на всенародне повстання чи війну, яка скине з нас ярмо — морально ти завжди готовий до війни. Мир потрібен людям, які сподіваються лише на матеріальні блага, для справжнього націоналіста війна не закінчиться, допоки є ворог. Я коли йшов на війну, взяв з собою рюкзак, який зібрав ще в період Майдану, коли думав, що війна буде більш динамічною і масовою. Там була запальничка, ліхтарик, маленький «Кобзар», речі першої необхідності і прапор України.

- Чому пішов саме в «Азов»?

- Я чув про «Донбас», але навіть не шукав можливість у нього потрапити, тому що під боком була можливість потрапити у "Чорні чоловічки". Тоді вся романтика полягала у тому, що не було офіційного оформлення, страховок, була така «тєма», що націоналісти на свій страх і ризик йшли на війну. Ця романтика дуже приваблювала, коли прийшов, побачив «Азов», який тільки зароджувався.

- Що говорять твої друзі про те, що ти зараз на війні?

- Ті, що друзі, ті разом зі мною війні. А ті, що залишились вдома — живуть у паралельному світі. В їх свідомості не вкладається те, що існує інший світ, в якому їх ровесники воюють, поки вони «шаряться» по клубах чи «ригають» на лавочці від пива. Я ні з ким не конфліктую, синдром ветерана не включаю, бо сприймаю ситуацію так, що ніхто мені нічим не зобов'язаний. Я приїхав сюди і роблю те, що повинен робити кожен. Коли приїхав на ротацію, намагався просто розслабитись.

- І як розслабляється Гризло?

- Я не маю шкідливих звичок, не вживаю алкоголь, тому, відпочиваючи, не шкодую грошей, відвідую нормальні пристойні заклади зі своєю дівчиною.

- Багато хлопців мотивують своє небажання воювати тим, що їх не відпускають дружини чи дівчата. Як твоя дівчина поставилась до твого вибору?

- Найголовніше те, що вона мене розуміє. Одного разу вона мені навіть сказала, що я був би не вартий поваги, якби залишився вдома. Тому що весь цей час ми проявляли свою радикальну позицію, висловлювались радикальними словами і як після цього не поїхати на війну? Це виглядало б абсолютно нікчемно. Моя дівчина важко переживає цю ситуацію, але водночас розуміє, що інакше не могло бути.

- Який «Азов» зараз?

- Коли я прийшов в "Азов", то побачив купку людей з мізерними засобами, але безмежною ініціативністю. А вже сьогодні ми — полк. Це вражаюче. Я пишаюся старшинами, які весь цей час вели нас до цього, вони мають залізну хватку. Люди, які не мали військового досвіду, все витягли на своїх плечах. Вони люди з неймовірною силою волі. Я думаю, що «Азов» — це сьогодні феномен, тому що нас з одного боку підпирає гнилий лібералізм, а з іншого — жорсткий і шовіністичний імперіалізм з боку нашого нашого східного сусіда. Тому ми маємо пишатися собою і своїми старшинами, що ми дійшли до такого. Ми маємо пишатися нашим лідером. Білецький завжди був присутній з нами і це видатна риса. Більшість командирів заходяться в тилу і звідти не зрозуміло чим керують. Коли розривалися снаряди, стріляли, Білецький завжди був зі своїми бійцями. Я думаю кожен боєць, який був в Іловайську хоче йому подякувати за те, що він вивів нас із котла, хоча після цього на наших старшин тиснуло військове керівництво. Невідомо, як би склалася наша доля, якби ми там залишилися.

- В яких боях брала участь твоя чота?

- Моя чота брала учать в боях за Мар'їнку та Іловайськ. Найважчим був Іловайськ. Коли наша чота виходила на завдання, на нас прилетіла міна з АГСа і троє бійців отримали поранення. У нас навіть не було натяку на те, що ми побачимо ворога, по нам лупили з усіх боків. Коли ми потрапили в засідку і двох побратимів вбили, було психологічно важко. Але ніхто не хотів тікати, я особисто знаю висловлювання хлопців, які не хотіли звідти виїжджати, хоча розуміли, що це провальна операція, але хотіли залишитись там, ніхто не боявся, було морально важко. Я пам'ятаю, що хлопці навіть коли отримали поранення, не хотіли йти з поля бою. Бої для нас — це свято. Це те, заради чого ми тут. Це те провалля, яке відділяє нас від солдат, яких силою загнали сюди. Для них спокійний день — це свято, а для нас свято, коли ми там, де гаряче.

- Що було б, якби не було волонтерів?

- Було б дуже важко, бо волонтери роблять непосильну роботу, вони працюють за весь народ. Я вважаю, що коли йде війна, весь народ мобілізується. Неважливо на фронті чи в тилу. Мобілізуватись мають чоловіки, жінки, ті хто не можуть приїхати на війну. На жаль, у нас не спостерігається такої тенденції. Там, де тихо, люди часто навіть не задумуються про війну, тому ті волонтери, які допомагають, несуть дуже важку ношу і забезпечують нас буквально всім, чим треба. Хочу їм подякувати.

- Коли закінчиться війна?

- Я думаю не скоро. Це протистояння, яке не виникло за рік чи два. Це набагато глибше, ніж дехто вважає. Поки будуть імперіалістичні погляди в наш бік, це все не припиниться. Ця війна закінчиться на території нашого ворога. Або нашими руками або руками свідомих людей, які візьмуть і наведуть лад. Тут тільки два шляхи. Бажання перемогти у нас достатньо. Можливо недостатньо техніки. Але в наших силах закінчити цю війну своїми руками. І якби нам всім не хотілось повернутись до мирного життя, завести сім'ї, повернутись до своїх коханих, до своїх дітей, більшість з нас пожертвує своїм благополучним мирним життям і принесе себе в жертву заради того, щоб завершити війну. Навіть не дивлячись на те, що на це підуть роки, підуть наші життя. Нам доведеться віддати своє життя. Якщо, не буквально покласти його, то провести життя у війні, для того, щоб отримати майбутнє, омріяне нами і до нас. Рано чи пізно ми здобудемо перемогу, і я всім серцем вірю, що настав той час, коли прийшло покоління, яке доведе нашу справу до кінця.

- Що робитимеш, коли ми переможемо?

- Важко щось планувати, поки йде війна. Але я хотів би стати молодим батьком, хотів би, щоб «Азов» став майбутнім ядром армії Української нації. Я готовий присвятити себе цьому, щоб ніхто інший не зайняв наше місце. Бо у нас буде досвід, щоб у післявоєнний час зміцнювати військо України. Я думаю присвятити себе своїй майбутній сім'ї. А своїм побратимам хочу побажати витримки і повернення з цієї війни. Вижити! Перемогти! І обов'язково пройти цей шлях до кінця, щоб будувати своє майбутнє. Ми — покоління, що зростало у вуличних війнах проти усього того соціального сміття, яке тягне Україну в болото. Тепер ми вийшли на новий рівень. Я такий же, як і всі інші хлопці мого підрозділу. Головне — завжди приймати правильні рішення.

Розмовляли
Харків та Бомбер

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 3 / 15.11.2014

Що очікує на полк «Азов»

На початку листопада командир полку «Азов», Андрій Білецький, після своєї перемоги на виборах до Верховної ради, як і обіцяв, повернувся до бійців полку. Ця зустріч розвіяла безліч чуток, які циркулювали не лише у дезінформованому ЗМІ Українському суспільстві, а і всередині полку. Зокрема, мова йшла про імовірний розвиток подій у війні, ситуацію з постачанням зброї для особового складу полку, внутрішню реорганізацію полку, систему ротацій та заплановані бойові операції.

Командир полку поділився своїм баченням розвитку воєнних дій. Згідно його прогнозу є більш, ніж імовірним другий раунд кровопролитних боїв, оскільки ситуація, що склалась, не задовольняє жодну зі сторін конфлікту. Варіантів розвитку подій всього два: якщо «Вову» притиснуть санкціями, перевага навесні буде на нашій стороні. Але навесні однозначно має буде поновлення активних воєнних дій. Якщо ж «Вова» піде ва-банк, ситуація буде значно гострішою. Бойовики будуть оснащені, озброєні і щедро нашпиговані грошима. Проте відверте вторгнення навряд відбудеться. Такий сценарій — параноїдальні чутки, які розповсюджують ЗМІ і деякі військові. Жодних факторів підготовки до повномасштабного вторгнення наразі немає.

Щодо імовірних територій, на яких розгорнуться події навесні — це Маріуполь, що уже знаходиться у напівоточенні. Це стратегічне місто-півмільйонник із розвинутою промисловістю, яку Україна не використовує, а ворог міг би. Найімовірніший напрямок наступу ворога — лобовий удар на Маріуполь і фланговий на Бердянськ. Це може утворити новий котел, з якого буде вкрай важко вийти.

Найближчим часом полк буде воювати для здобуття досвіду і для зростання над собою.

Система хаотичних ротацій буде зупинена. Замість неї буде запроваджена система ротацій, яка забезпечить постійну боєздатність полку.

«Азов» виконуватиме задачі, на які мало хто здатен наважитись. Ми маємо взяти на себе ці завдання і бути попереду. За нами піде решта.

Полк зазнає структурних змін, що підвищать його боєздатність. Ми матимемо, окрім інших, важку механізовану роту з бойовими машинами і танками та повноцінну артилерію.

Окрім того, Андрій Білецький наголосив, що ми маємо бути в авангарді і усвідомлювати, що ми у ворога на особливому рахунку, тому потрапляти в полон для нас — не варіант.

Цілі задані, плани складені. На наших плечах величезна відповідальність перед Українською нацією і свята місія оборони та Реконкісти. Тож вперед, до перемоги!

Вирій

Наша політика

Якби я бачив, що наші тили міцні і що життя наших хлопців та успіх у боротьбі залежать тільки від фронту, я б ніколи не пішов у політику.

Андрій Білецький

На виборах 26 жовтня по Оболонському округу столиці переміг командир нашого полку Андрій Білецький. Наша перемога стала результатом завоювання довіри в серцях людей, а не дорогих піар-ходів, чорних технологій, підкупу, шантажу та інших пороків, що супроводжували вибори в Україні всю її політичну історію.

Для нас вибори — це не можливість дорватись до корита, не ціль, не остання ланка кар'єри і не бізнес-проект. Наша перемога — це всього лиш ще одна перемога у нашій війні, не перша і не остання.

Вибори ніколи не були нашою ціллю, натомість нашою ціллю завжди було змінити систему. І ми це робили завжди засобами, доступними нам. У часи гострого контрсистемного протистояння ми боролись на вулицях, на барикадах, в період активної фази АТО — зі зброєю в руках, і зараз ми розширюємо арсенал методів нашої боротьби.

«Нас мало, але голос наш лунатиме скрізь по Україні, і кожен, у кого ще не спідлене серце, озветься до нас, а в кого спідлене, до того ми самі озвемось!», — так писав більше сотні років тому Микола Міхновський.

І зараз голос наш лунає все сильніше і все гучніше. І близько час, коли наша переможна Реконкіста закрокує Європою під прапором Перемоги.

«Я хлопцям обіцяв, що їх не зраджу. І обіцяю людям, що не зраджу те, за що ми всі боролися. Даю слово», — пообіцяв наш командир напередодні виборів. Ми знаємо, що йому, як і всім нам, буде важко на цьому шляху. Але ми, ступивши на нього, не збираємось звертати і з гідністю пройдемо його до кінця.

Слава Перемозі!

Хорват

Повідомлення штабу

Усім, хто має зарплатні карти у терміновому порядку необхідно зняти з них усі наявні кошти і здати разом з карткою у штаб.

Штаб передислокований до «Будиночку Людмили». Офіс штабу відтепер знаходитиметься на першому поверсі цієї будівлі.

Канцелярія відтепер працюватиме у «Будинку зі штурвалом».

У канцелярії відбувається прийом рапортів і видача довідок.

До уваги вартової чоти! Незважаючи на чергування і необхідність відпочинку після них, на щоденному ранковому шикуванні необхідне представництво вартової чоти із тих бійців, які можуть бути присутніми на шикуванні.

Рейс на Донецьк

10 листопада група бійців полку особливого призначення «Азов» готувалась до відправлення у Донецький аеропорт для несення служби. Проте виїзд особового складу був відкладений. Це викликало масу запитань у бійців полку.

Виконувач обов'язків начальника штабу друг Серб розповів журналісту газети «Чорне сонце», що стало причиною відкладення довгоочікуваного виїзду в Донецьк. Найважливіша з причин — це виконання завдань, що стоять перед полком в плані оборони Маріуполя, де полк виконує величезний об'єм роботи. Також полк очікує на озброєння, необхідне для роботи в аеропорті.

Для роботи у таких умовах необхідна доволі специфічна зброя. Про це у телефонній розмові розповів друг Томпсон, який довгий час перебував у аеропорті. Також Томпсон розповів, що воює там в основному артилерія та снайпери. Тому групі варто мати кілька СВД. Також не завадять кілька РПГ. Доречними також будуть підствольні гранатомети. Що ж до боєкомплекту, тут Томпсон порадив мати з собою 3 боєкомплекти по 120 набоїв, тобто 360 набоїв.

Специфіка роботи в аеропорті полягає у роботі в темряві та холоді, тому варто мати запасні батарейки до ліхтаря та теплий одяг, оскільки температура у підвалах аеропорту на кілька градусів нижча за температуру повітря на вулиці, а вітер спричиняє постійні протяги.

«З харчуванням в аеропорті проблем немає. Привозять Український сухпай, але не завадить мати з собою і калорійну їжу», - додав на завершення Томпсон.

На разі дата виїзду на Донецький аеропорт невідома. Тому варто зосередити всі свої сили на належній підготовці до цього бойового виїзду, адже: «Поки ти спиш, твій ворог тренується».

Харків

Вище неба

За свою історію, Українці проявили себе як нація, здатна захищатись. Це ми знаємо і з історії, і бачимо зараз на власні очі. Безумовно, війни виграються ідеєю і чином, але мусимо визнати, що озброєння теж має значення. Дуже часто наші опоненти дорікають нам тим, що ми воюємо добрими стареньками АК, які є винаходом російського конструктора. Таким чином, вони намагаються натякнути на неспроможність Українців до винахідництва, але своєю недолугістю вони навіть не підозрюють, що нам є чим відповісти.

Космос наш

Де де, а от у військовій справі нам винаходів не позичати. Чого лише варті перші підводні човни, винайдені козаками, з тих самих чайок, на яких ходили на Крим та на султана. А хто вивів людство до небес і здійснив давню мрію літати? Хіба не Українець Сікорський? А згодом ще й житомирянин Корольов відкрив нам космос.

Тут мова піде про іншого Українського генія, чий проект було забуто. Але він має бути втіленим новітньою Україною, якщо ми хочемо цілком убезпечити себе від посягань на наше. Мова йде про авіаційно-космічний комплекс «Спіраль», розроблений Глібом Євгеновичем Лозино-Лозинським ще у 1978 р. Він має підкорити людині орбітальний простір нашої планети, як колись нам підкорилось небо. Крім того, це ще і зброя, яка ще не має аналогів у світі. Вона скоріш нагадує футуристичну фантастику, ніж реальний проект. Тим не менше, він існує.

Від розвідника до бомбардувальника

Цей 115-тонний комплекс складається з літака-прискорювача, орбітального літака та ракетного прискорювача. Принцип дії його наступний: прискорювач на гіперзвуковій швидкості (до 1800 м\с.) піднімає орбітальний літак з ракетним прискорювачем на висоту 28-30 км. Там відбувається розчеплення системи. Прискорювач повертається на аеродром. Далі вмикається прискорювач. Він виводить орбітальний літак на робочу орбіту і теж відщеплюється.

Крім транспортної функції прискорювач може виконувати функцію розвідника. Його екіпаж знаходиться в двомісній кабіні з катапультними кріслами. В якості палива — зріджений водень. Він подається в блок з чотирьох турбореактивних двигунів АЛ-51 (розробка ще одного Українського генія Архипа Люльки). Розрахункова дальність польоту літака-прискорювача з вантажем складає 750 км, а при польоті в якості розвідника 7000 км.

Власне орбітальний літак важить лише 10 тон і має 8 метрів довжини. Його особливість полягає в маневреності та багатофункціональності. Він може здійснювати патрулювання навколоземного космічного простору та розвідку на земній поверхні. В якості винищувача його ціллю стають ворожі супутники, космічні кораблі, станції та ракети. Крім того, серед бойових задач він може здійснювати бомбардування. Він здатен високоточним ударом (у т.ч. і ядерним) знищити будь-який наземний об'єкт.

Бойове навантаження складає 500 кг для варіанту розвідника і перехоплювача, та 2 т — для бомбардувальника. Фотоапаратура, ракети розташовуються у відсіку за відокремлюваною кабіною — капсулою пілота, що забезпечує порятунок пілота на будь якій стадії польоту.

Отже, для власного убезпечення Україна має не лише повернути собі ядерний статус, а й повернутися у космос.

Байда

Авторитетна думка: Василь Шкляр

29 жовтня цього року полк «Азов» відвідав видатний Український письменник Шкляр Василь Михайлович. Він відомий усім хлопцям нашого підрозділу в першу чергу, як творець роману «Чорний ворон». У ньому описана героїчна боротьба холодноярських Українців з московською ордою на початку XX століття.

Для багатьох бійців нашого полку цей високохудожній твір є дороговказом в житті. Тому, я впевнений, всім, кому не пощастило його почути особисто, буде цікаво прочитати інтерв'ю з нашим Українським письменником.

- Василю Михайловичу, чим є Холодний Яр для Українців і для вас, як митця?

- «Тут питання любові і ненависті. Я люблю свою Вітчизну і її історію, котру вивчав з малих літ. У радянські часи багато говорилося відвертої брехні. Завойовник все робив для того, щоб Український люд забув себе, своїх і своє. Наші герої називалися розбійниками і горлорізами. А тих, хто прийшов на нашу землю загарбником, ставили за приклад. Всякі там «петри перші», «чекісти» і інша нечисть.

Про Горліса-Горського діди говорили довгі роки лише пошепки. Потім я читав московські твори про нього. Господи, чого тільки на нього не говорилося. Він, якщо вірити брехні москальскій, мерцями снідав і кров'ю розіпнутих власноруч діток запивав. У тонах тої макулатури, котра канула в забуття безслідно, не було жодного правдивого слова. І я ще в юні літа сказав собі: напишу правду. Довго збирав матеріали, ховаючи їх від пильного ока КГБ.

- Горліс-Горський. Чим привабила вас, як для митця, ця історична постать?

- Мужність. Героїзм. Честь. Ці три слова характеризують Чорного Ворона. Тому його постать варта того, щоб про нього пам'ятали вічно.

- Воювали холодноярці героїчно, вміло, але, тим не менше, Україна все одно потрапила під ярмо москальсько-більшовицької гидоти. У чім причини?

- У понадмірній доброті, в довірливості Українців. Те, чого не змогли звоювати вороги наші мечем, звоювали облудним словом. Тому я й пишу для людей правду і правдоньку, щоб моя нація не зникла з лона Землі. Без неї ще тяжче жити, ніж без зброї. Своїми книгами я борюся точнісінько так, як ви, молоді люди, зброєю. Той же, що і в 18-му році, ворог знову на нашій землі. Мій новий роман «Маруся» продовжує вічну тему — історію початку XX століття.

Люди досі бояться репресивного, карального апарату. Тлом мого нового роману «Маруся» слугують події 19-го року. Я сьогодні буду його репрезентувати перед бійцями полку «Азов», дарувати книги... Так от, моя Маруся нічого спільного ані з махновською, ані з іншими Марусями не має. Вона — Українка. Вражає те, що Саші Соколовській на той час було лише 16 років. У борні загинули її три старші брати.

Війська Симона Петлюри тіснить більшовицька орда до Кам'янець-Подільського. У той же час галицькі воїни відступають під натиском польської армади на чолі з генералом Галлером. І біля Кам'янець-Подільського ці два Українських воїнства зустрілися. Їх не стало більше. Але від зустрічі братами, які довгі роки були роз'єднані двома імперіями — Московською і Австро-Угорською, опанувало таке натхнення, що і більшовики, і поляки були розбиті вщент.

Нова Українська армія, гола і боса, магічним чином перетворюється в непереможне воїнство. Штаб Петлюри напрацьовує план звільнення Києва і Одеси. Антин Кравс, галицький генерал, очолив ударну групу, що пішла на Київ. І на Поліссі до нього приєднується отаманша Маруся.

А що відбувається в подальшому? 30 серпня Українці з тріумфом входять у столицю. Їх радо зустрічають кияни. Галичани бачать, що столиця є більш Українським містом, аніж Львів. Більшовицькі москалі розбиті і тікають в Московщину. Звільнення!

І тут надходить злочинний, я вважаю, наказ: обсадити столицю і не стріляти в білих москалів із армії Денікіна. Командування говорить, що це — наші союзники в боротьбі з більшовизмом. Дурні!

Осип Станімір, по-теперішньому — майор, отримав наказ охороняти Думу, яка засідала в тому будинку, де нині знаходиться МакДональдс...

- Символічно.

- Скверна символіка. І на сучасному майдані Незалежності, тоді він називався «Думський майдан», зібралися два натовпи: Український і москальський. Одні співають: «Ще не вмерла...», інші — «Боже, царя храні...». «Тітушки бігають». І в той час були «тітушки».

- Історія повторюється?

- Так. А в цей час в Київ входять денікінці. І Осип Станімір перетинає їм шлях саме в тому місті, де в наш час постала перша барикада супроти «Беркута». Ось така символіка. Мабуть сам Господь місце нині сущим молодим Українцям вказав. Осип говорить москалям: «Стійте! А то накажу стріляти!».

Та прибігає посильний і до Станіміра: «Не про-во-куй сутичку!». Яке слово! Не провокуй! Прямо, як Турчинов з Кримом!

Так. І це — жахливо. Не стріляють. Денікінців набагато більше. Вони наказів «не стріляти» не отримували і тому, підійшовши до Думи, почали вбивати Українців. Ось так воно на справді було, а зовсім не так, як змалював ті ж події Михайло Булгаков.

Ось вам і відповідь, чому герої програють битви: занадто довірливі. Вони самі не здатні на підлість і тому підлості не підозрюють ні в кому.

Але боротьба продовжилася. І продовжується і по нині. Від мене порада вам, дорогі мої бійці полку «Азов»: не вірте жодному слову москаля! Що наглядно і зайвий раз довів Іловайськ. (довга мовчанка).

- Художнє осмислення історії, дійсності, майбутніх перспектив України є дуже важливими для народу. Тому — якою ви бачите нашу завтрашню країну?

- Вільною... Українською... Прекрасною... Щирими людьми повинен керувати щирий президент, щирі політики. Гидь москальська зникне з нашої землі, а американська не заведеться. Звичайно, і ті, й інші будуть намагатися ще багато разів нас одурити. Але я для того й пишу свої романи, щоб Українці навчилися пропускати повз вуха оманливі слова, тому що за ними слідує неволя.

- Слава Україні!

- Героям слава!

Розмовляв Оберіг

Звичайні терористи

В сучасному інформаційному просторі пересмикування термінів і спекуляція змістами є звичайною справою. Слово «сепаратизм» вже заїздили і свотворили його значення. За ним вже майже нічого не стоїть, тому що навіть останніх злодіїв називають цим словом.

Проте термін «сепаратизм» означає прагнення народу створити власну державу для захисту своєї природної неповторності. Якщо немає народу з культурою і особливим світобаченням, то сепаратизму в принципі бути не може.

Де подівся «кримський сепаратизм»? А його ніколи й не було. То й зник він безслідно, тілько-но перестали про нього говорити проплачені Москвою ЗМІ. А пересічні громадяни розвішували вуха і слухали — смішні. Бандиту легко їх дурити, бо вони раді обдурюватися. Грабунок — це звична справа для кремлівських дуболомів і курокрадів. Найсвітліші слова вони використовують у своїх диявольських цілях — загарбати!

Ей! "Кримські сепаратисти"! Де ви? Боріться-но за свою неповторність!

Боролися б, якби вони були наявними на світі. І ми бачимо, як жителі Криму, мов отара овець, подибала у великодержавну російську кошару, не маючи за душею нічого особливого.

Лише Українські націоналісти створили стійкий спротив московському грабунку. А маленький кримчанин кліпає оченятами і клянеться в вірності запозиченими словами і кляне свою ілюзорну окремішність, котрою лише півроку тому так гордився з голосу Москви.

Донецький сепаратизм. Те ж спостерігається і в задрипаних «днр–ах» та «лнр-ах». Свого голосу в них немає. Сьогодні вони, мов патефони, ретрансльюють московські побрехеньки про сепаратизм, а завтра, схиливши голову, подибають в спільну отару. Вони в своїх агресивних викриках до України смішні до неможливості. "Сепари" не помічають навіть того, як з них регоче Москва. Бидло...

Оберіг

Міфи сучасної України: союзництво

Під руйнівним впливом шарпання Української нації то зі сходу, то із заходу силами, що представляють "європейські цінності" та "слов'янське братство", та після їх "терапії", Українська нація втратила вісь, навколо якої має обертатись у сварзі, як смерч життєвого руху подібно руху галактик у Всесвіті і планет навколо Сонця.

В Української нації велике майбутнє, але для виправлення реальність необхідно усвідомити. Ми не маємо єдиного політичного керівництва, яке представляло би Українську націю (жоден із президентів відновленої номінально незалежної України не є етнічним Українцем, керівні політичні органи держави більше, ніж на дві третини складають іноземці). Чистота нашої крові і культури спаскуджена московським домішками переселенців, які під приводом "комсомольського будівництва" та під іншими приводами переселялись на схід і південь України, займаючи життєвий простір найкращих Українців, які були вбиті організованими голодоморами 1921-1923, 1932-1933, 1946-1947 років, розстрілами політично свідомих Українців, замордованих в'язницями та таборами у часи московської окупації "союзом". Наша мова, хоча і збереглась, проте зазнала значної деґрадації переінакшеннями і московізацією (числельними "русифікаціями" різних сфер життя). Культура була зруйнована (палились бібліотеки, грабувались музеї, розпускались Українські організації і товариства) і примітизована до рівня "шароварщини" — політичного явища пропаґанди, коли поняття "Україна" і все, що з нею пов'язане викликає у свідомості асоціації лише з кількома народними піснями, галушками, горілкою, гопаком і салом. Хоча нині процес пішов з зворотньому напрямку, нам необхідно значно більше, ніж те, що ми маємо.

Наша ціль — відновлення не тільки авторитету, честі, величі і могутності нашої нації і держави, а створення і практичне застосування стійкого ґрунту для цього — системної, цілісної ідеології -плану на чисельні роки, на тисячоліття вперед, оскільки сьогодні свідомість Українця у кращому випадку містить фрагменти конструктивних понять та будуючої ідеології. Українці сприймають патріотизм, цінність держави та її атрибутів, величну і величезну історичну спадщину і досвід, багатство та формуючу світогляд роль мови, цінність роду і нації, важливість єдності з природою, критикують накинуті світогляди, релігії та ідеології, але роблять усе це окремо і частково. Нині нам необхідна єдність, системність і цілісність нашого світогляду, ідеології та бажань відновлювати та розвивати нашу націю та державу, яка є наслідком її розвитку.

Не маючи усіх названих критеріїв цілісності, окремі частини нашої нації і "п'яті колони" інших держав, як аґенти всередині неї, тягнуть нас до союзництва, пхаючи до прірви. Наша сила ніколи не походитиме зовні. Наша сила може розвинутись тільки за законом сварги, розкручуючись навколо центру — стержня — нації, яка має очиститись за допомогою самодисципліни та самоконтролю, повного зруйнування міфів, самоочищення свідомості та крові, зміцнення оборони (міцні політичні, бетонні, психологічні, військові, культурні, мовні кордони), культурного відновлення на встановлення на шлях розвитку.

Вирій

Висловлюємо подяку ВАТ «Білоцерківдрук» за допомогу у виданні газети «Чорне сонце»

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Байда **Хорват** **Харків**
Оберіг **Поет**

Редактор: **Вирій**
Коректор: **Лисиця**

Автор вірша на титульній сторінці: Поет
Автор графіки для титульної сторінки: Немісцевий, Вирій

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»
Власні матеріали, пропозиції і зауваження надсилайте за адресою: redaktor.cs@gmail.com
Видано у зоні бойових дій.